

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: CIRU ECONOMU

Licențiat în drept din Paris, Procuror-General la Înalta Curte de Casație

PRIM-REDACTOR: ION N. CESARESCU

REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an, în România 40 lei
 6 luni 20 "
 3 luni 10 "
 Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
 sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
 București, **CALEA RAHOVEI—5**
 Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 16/98

S U M A R

1909 Revistă de d-l C. G.

JURISPRUDENȚĂ:

Curtea de Casație, secția I: Dr. I. Niemerover în cestiunea jurământului more-judaico;
 Idem, secția III: Sigmund Schwartz cu Mihel Solomon;
 Idem: Firma Gebrüder Rosenberg cu Ministerul de finanțe;
 Tribunalul Argeș: D. Iosef cu N. Iorgulescu;
 Tribunalul Gorj: D. N. Filiades cu Ghika Anastasie.
 Informațiuni.

1909

Cu acest număr Curierul Judiciar pășește cu mândrie în al optsprezecelea an al existenței sale.

Un vechiu obicei ne obligă cu această ocaziune, pe de o parte, să aruncăm o scurtă privire înapoi pentru a reaminti cititorilor cu ce a contribuit anul expirat la îmbogățirea literaturii juridice românești, iar pe de alta, să arătăm de unde am pornit, unde am ajuns și mai ales unde năzuim să ajungem cu ziarul nostru.

Pe lângă instructivele articole juridice și diversele adnotațiuni, publicate în revistele de Drept, literatura noastră juridică s'a îmbogățit simțitor în anul 1908.

D-l Alexandresco savantul profesor și jurisconsult dela Iași a dat la iveală al treilea volum, partea I-a, ed. II-a, din importante sale comentarii asupra Dreptului civil, și a pus sub presă vol. IX, care va cuprinde: Contractul de locațiune.

D-l avocat I. C. Barozzi, publicând Repertoriul general de jurisprudență română în 4 volume, a adus un folos cu adevărat real lumii juridice. Această lucrare merită cu drept cuvânt să figureze

atât în bibliotecile celor ce se ocupă cu știința Dreptului cât și acelea ale instanțelor noastre judecătorești.

D-l avocat Gr. V. Maniu a publicat al treilea volum din studiile sale de Drept comercial, din cari cele două volume anterioare au fost premiate de Academia română.

D-l Eftimie Antonescu, primul procuror de pe lângă Tribunalul Ilfov, a dat publicității primul volum din Codul comercial, adnotat, lucrare de o netăgăduită valoare.

D-l avocat N. Titulescu a dat la lumină valoarea sa operă: Essai sur une théorie générale des droits éventuels.

D-l At. C. Kivu, consilier la Înalta Curte de Casație, în colaborare cu d-nii Bădulescu, Ionescu-Dolj ș. a. a publicat Colecțiunea generală a legilor României pe anul 1906 cu numeroase adnotări istorice și de concordanță.

În afară de acestea, alte meritoase lucrări au apărut pe cari le-am remarcat la timp cititorilor noștri prin Curierul Judiciar.

D-nii Ghețu, Hamangiu, Bădulescu, Ionescu ș. a., ca colecționari de legi, s'au întrecut în a ne pune la dispoziție colecții cuprinzând legile la curent.

* *

Mărturisim că la 1892, când a apărut Curierul Judiciar, aspirațiunile noastre erau modeste. Timpul și împrejurările însă ne-au arătat că trebuie să îmbunătățim continuu ziarul pentru a fi la înălțimea progresului științei Dreptului.

Se înțelege că nu ne-am dat înlături dela nici un sacrificiu material pentru ca ziarul să corespundă cerințelor publicului cetitor.

Pe terenul doctrinei, alături de savanții noștri

colaboratori, am făcut loc tinerilor magistrați și avocați, deschizându-le larg coloanele ziarului nostru pentru a-i încuraja și deprinde cu munca, dându-le ocaziunea de a se distinge.

Pe terenul jurisprudenței am căutat totdeauna să ținem ziarul nostru la înălțimea revistelor juridice din străinătate prin publicarea spețelor celor mai frumoase, servind astfel interesele justițiabililor și avocaților.

În această privință ne-am atins scopul, căci, mulțumită binevoitorului și statornicului concurs al colaboratorilor și cetitorilor noștri, ziarul a trăit, trăiește și va trăi. Dintr-o revistă modestă, cum era la 1892, a ajuns astăzi un organ de o reală valoare științifică, apreciat nu numai în țară, ci și în străinătate; dovadă numeroasele deciziuni publicate în ziarul nostru și reproduse de revistele juridice străine.

Prin publicarea suplimentului comercial ne-am gândit să servim în primul rând interesele practice ale comercianților; și în această privință constatăm că umplem un gol simțit.

Răsfoind colecția ziarului nostru cu drept cuvânt ne putem mândri de progresul realizat.

Cu toate acestea idealul nostru nu este atins. Am dori ca ziarul Curierul Judiciar să grupeze în jurul său, pe lângă prețioșii săi colaboratori de astăzi—profesori universitari, magistrați, avocați, etc.—, pe mulți alți jurisconșulți cari astăzi ilustrează baroul și catedrele univesitare din București și Iași.

Dorința noastră cea mai vie este de a nu rămâne locului, ci de a merge tot înainte pe calea îmbunătățirilor; oricât de mare ar fi însă dorința noastră de a aduce noi îmbunătățiri ziarului, pe lângă munca și energia unite cu sacrificiile bănești de cari dăm probe, avem absolută nevoie și de concursul material al cetitorilor noștri.

Anul care începe, în care și lumea juridică își pune speranțele sale, îl dorim din adâncul inimii noastre iubitorilor noștri abonați și cetitori mai cu spor și mai cu folos, nădăjduind și noi că din sporul muncii lor o parte va fi destinată pentru un mai regulat sprijin material al ziarului nostru.

C. G.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența dela 11 Noembrie 1908

Președenția d-lui CH PHEREKYDE, prim-președinte

D-r I. Niemerover ca rabin, condamnat la amendă pentru că a refuzat să ia jurământul more-judaico unui împrieinot

Recurs în Casație — Timbru.—Taxa de recurs la care au a fi supuse recursurile în contra actelor săvârșite cu exces de putere de către instanțele de fond.

Admisibilitatea unor asemenea recursuri la Curtea de casație.

Jurământ.—Rabin chemat a asista la prestarea unui jurământ more-judaico.—Refuzul rabinului de a asista la jurământ. — Dacă pentru acest refuz poate fi condamnat la amendă — (Art. 33 din Legea Curții de casație și 216 și 188 din Procedura civilă).

1. Recursurile cari au de obiect casarea unui act săvârșit de instanțele de fond prin exces de putere, făcute pe temeiul art. 33 din Legea Curții de casație, Legea timbrului neprevăzând pe ce anume timbru și taxe speciale au a fi făcute, și întru cât în asemenea recursuri nu e vorba de vreun litigiu civil sau comercial, nu se poate pretinde, în afară de timbrul fix de 25 lei, nici o taxă specială.

2. Conform art. 33 din Legea organică a Curții de casație, este admisibil recursul îndreptat în contra actelor sau hotăririlor chiar nede-săvârșite, când prin asemenea acte judecătorul a săvârșit un exces de putere.

3. Rabinul, chemat a asista pe judecător la prestarea jurământului more-judaico, nefiind consultat asupra vreunui punct litigios al procesului, spre a lumina vreun punct litigios al procesului, ci numai de a înconjura mărturisirea unuia din litiganți de niște solemnități impuse de judecător ca fiind de natură a impresiona spiritul celui ce primește jurământul, ca atare el nu face un act de expertiză, spre a putea fi considerat ca un expert, ci pur și simplu exercită un oficiu religios, așa că pentru refuzul acestui serviciu rabinul nu poate fi condamnat la amendă.

Deciziunea 410/908. — Respins recursul făcut de d-r I. Niemerover, contra jurnalelor din 12 și 14 Februarie 1908 ale judeului ocol. II Iași și contra sentinței No. 68/908 a Tribunalului Iași, secțiunea III.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat C. C. Dissescu, care declară că clientul său înțelege a face recurs numai în contra citatelor jurnale ale judeului de ocol, și în privința timbrului și taxei de recurs se referă la aprecierea Curții, cum și în desvoltarea motivelor de casare.

Deliberând,

Având în vedere că cererea de recurs este formată pe hârtie simplă, purtând un timbru de treizeci de bani;

Având în vedere că recursul are de obiect casarea unui act al judeului ocolului II din Iași, ce recurentul pretinde că este săvârșit prin comiterea unui adevărat exces de putere, întemeindu-și dreptul de recurs pe dispozițiunile art. 33 din Legea organică a Inaltei Curți de casație și justiție;

Având în vedere că Legea timbrului nu are nici o dispozițiune specială, în ce privește timbrul și taxele la cari ar trebui să fie supuse recursurile de asemenea natură ;

Având în vedere că, potrivit principiului pus în art. 25 din Legea timbrului, toate cererile de recurs sunt supuse unui timbru fix de lei 25, afară de recursurile în materie penală ;

Având în vedere că art. 25, alin. I, din Legea timbrului adaugă că, în afară de timbrul de lei 25, recursul în Casațiune în materie civilă și comercială trebuie să fie însoțit și de o taxă specială ce variază după oare cari distincțiuni anume arătate ;

Considerând că, în speță, recursul format nu intră în nici una din categoriile indicate în acest aliniat, nefiind în chestiune un litigiu nici civil nici comercial ; că în asemenea caz nu se poate pretinde, în afară de timbrul de lei 25, încă o taxă specială ; că Legea timbrului fiind o lege fiscală dispozițiunile ei sunt de drept strict și nu pot fi întinse prin analogie și la cazuri neprevăzute ;

Considerând că, astfel fiind, singurul timbru la care acest recurs urmează a fi supus este acela de lei 25 prevăzut de art. 25 în prima sa parte ;

Pentru aceste motive, Curtea dispune că, pentru a se putea proceda la judecarea recursului, recurentul să depună un timbru de lei 25 ;

În urma acestei dispozițiuni recurentul a depus un timbru de lei 25, după care luându-se în cercetare admisibilitatea recursului ;

Având în vedere jurnalele judelei ocolului al II-lea din Iași cu data 12 și 14 Februarie 1908, supuse recursului ;

Având în vedere că, prin jurnalul din 12 Februarie 1908, judele de ocol condamnă pe recurent să plătească 50 lei amendă, pentru motivul ca în calitate de rabin a refuzat să presteze serviciile sale la săvârșirea unui jurământ *more-judaico* în Sinagogă ; că prin jurnalul din 14 Februarie același jude respinge cererea rabinului de a fi scutit de amenda la care fusese condamnat ;

Având în vedere că recurentul atacă aceste două jurnale, pretinzând că sunt date de judecător prin nesocotirea art. 188 și 216 din Procedura civilă, și ca atare prin comiterea unui exces de putere ;

Considerând că, conform art. 33 din Legea organică a Inaltei Curți de casațiune, este admisibil recursul îndreptat în contra actelor sau hotărârilor chiar nedesăvârșite, când prin asemenea acte judecătorul a săvârșit un exces de putere ;

Considerând că de vreme ce recurentul afirmă că jurnalele în chestiune conțin dispozițiuni arbitrarie, ce trebuiesc anulate pentru exces de putere, recursul este admisibil, urmând a se examina temeinicia mijloacelor de casare invocate.

Pentru aceste motive, Curtea declară recursul admisibil.

Asupra mijloacelor de casare, invocate :

«Greșită interpretare și aplicare a art. 188 și 216 din Pr. civilă, și exces de putere.

«Judecata interpretează și aplică greșit sus zisele texte de lege, când declară că eu, rabin, chemat să asist la prestarea unui jurământ în Sinagogă aș îndeplini sarcina unui expert, când, potrivit legii, expert nu poate fi considerat decât acela care prin luminile și cunoștințele sale este chemat aș da părerea asupra obiectului pricinii și să lumineze judecata în pronunțarea hotărârii sale; ori oficiul ce mi se cere mie, prin asistența mea, eu nu contribui într-un nimic, și n'am a-mi da nici o părere asupra judecării de rezolvat. Judecata dar numai prin exces de putere mă condamnă la plata unei amenzi pe baza sus citatelor texte de lege, de oarece am refuzat să asist la jurământul *more-judaico* în Sinagogă.

«Violarea art. 238 și următor și 740 din Procedura civilă și art. 21 din Constituție

«Întădăvar, când judecata declară că Anaforaua din 1844,

cu privire la jurământ, mai este în vigoare și îmi impune prestarea jurământului după formele prevăzute în acea anafora, în Sinagogă, pe de o parte violează art. 238 și următor din Procedura civilă, după care neîndoios că jurământul are a se presta de oricine numai în ședință publică înaintea judecătorului, având să se schimbe numai formula jurământului, potrivit religiei părții ce are a jura și dispozițiile art. 740 din Procedura civilă, care abrogă sus zisa Anafora din 1844 ; dar mai violează și art. 21 din Constituție, prin impunerea de forme și asistența mea la aceste forme, contrarie conștiinței și cultului nostru, a cărui libertate e garantată de Constituție, cult al cărui exercițiu eu, ca rabin, sunt cel dintâiu chemat a observa și respecta».

Având în vedere jurnalele atacate cu recurs ;

Având în vedere dispozițiunile art. 238, 239, 240 și următorii din Procedura civilă, art. 188 și 216 din aceeași Procedură ;

Considerând că este constant în fapt că recurentul, în calitate de rabin, a refuzat concursul ministerului său la săvârșirea unui jurământ *more-judaico*, ce judecătorul de ocol ordonase să se presteze în Sinagogă, și potrivit solemnităților prescrise de anaforaua Domnească din 1844 ;

Considerând că judecătorul, spre a justifica pedeapsa pronunțată, consideră pe rabin ca un expert ce a refuzat să împrumute concursul său în rezolvarea procesului pendinte ;

Considerând că expertul, în accepțiunea exactă a cuvântului, este un cunoscător special al materiei asupra căreia judecătorul voeste să-și lumineze conștiința în lipsă de cunoștințe proprii ; că, ca atare, și expertul este întrebat asupra unei chestiuni de fapt necesar descoperirii adevărului ; că refuzul acestui serviciu, datorit legalmente, este pasibil de o pedeapsă pe care legea o prevede ;

Considerând că rabinul, chemat a asista pe judecător la prestarea jurământului *more-judaico*, nu este consultat asupra veri unui punct litigios al procesului, spre a lumina prin experiența sa părțile obscure ale litigiului, ci numai de a înconjura mărturisirea unuia din litiganți de niște solemnități impuse de judecător ca fiind de natură a impresiona spiritul celui ce primește jurământul ;

Considerând că, îndeplinind acest rol, rabinul nu face un act de expertiză, ci pur și simplu exercită un oficiu religios ;

Considerând că judecătorul, condamnând pe rabin pentru refuzul acestui oficiu, a făcut o greșită aplicațiune a art. 188 din Procedură civilă și comis un exces de putere ;

Pentru aceste motive, Curtea casează.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. III

Audiența dela 17 Septembrie 1908

Președenția d-lui G. P. PETRESCU, președinte

Sigmund Schwartz cu Mihel Solomon

Perimare. — Întrerupere. — Act de procedură cu caracter contradictoriu. — Scrisorile recomandate trimise părților de experți întrerup perimarea. — (Art. 257 din Procedura civilă).

Perimarea se întrerupe prin orice act de procedură făcut de partea interesată cu caracter contradictoriu ; iar prin act de procedură se înțelege, în această materie, orice dispoziție a încuviințat judecătorul în cercetarea pricinii.

Actele făcute de experții numiți de tribunal într-o cauză oarecare, cum e, de exemplu, trimiterea scrisorilor recomandate, sunt acte întreruptive de perimare, căci experții nu sunt decât niște delegați ai judecătorilor în scop de a-i ajuta în cercetarea pricinilor.

Decizia 224/908. — Casată, în urma recursului făcut de Sigmund Schwartz, sentința comercială No. 76/907, a Tribunalului Brăila, dată în proces cu Mihel Solomon.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat P. Poni, în desvoltarea motivelor de casare. și

Pe d-l avocat St. Longinescu, în combateri.

Deliberând.

Asupra motivului de casare. invocat de recurent:

«Violarea art. 257 din Pr. civilă, 903 și 908 din Cod. comercial. Exces de putere

«In adevăr, deși tribunalul constată că, posterior depunerii jurământului expertului Fr. Farago, numit de tribunal pentru verificarea socotelilor dintre părți, au mai fost citate părțile de către expert în ziua de 16 Decembrie 1906 să se prezinte înaintea sa cu înscrisurile și registrele, ce le posedă, spre a fi examinate și părțile ascultate și, deși dela această dată nu a trecut un an de zile, ca să se poată perima acțiunea mea, totuși tribunalul nesocotește aceste citațiuni pe motiv că nu ar fi acte de procedură în sensul art. 257. Proced. civilă, pentru a putea întrerupe perimarea și consideră ca ultimul act de procedură jurnalul tribunalului prin care se constata luarea jurământului expertului.

«Art. 257 din Procedura civilă spune, în adevăr, că act de procedură este orice dispozițiune încuviințată de judecător în cercetarea pricinii.

«Dar oficiul expertilor fiind a ajuta pe judecători în cercetarea pricinilor, numiți fiind de tribunal în acest scop, iar în afacerile comerciale, cum este în speță, având, conform art. 909 din Codul comercial, chiar rolul unui judecător, căci sub direcțiunea unui judecător-delegat examinează actele și registrele părților ascultă pe părți, le ia declarațiunile și recunoașterile, pe cari le consemnează într'un proces-verbal; ba ceva mai mult, pot chiar să impace părțile; — toate actele emanând dela ei în săvârșirea lucrărilor cu cari sunt însărcinați sunt acte pe cari le fac în virtutea mandatului ce li s'a dat de tribunal și în virtutea legii, și deci acte pur judecătorești și cu caracter contradictoriu.

«Tribunalul de Brăila a călcat astfel dispozițiunile art. 257 din Proced. civilă și 909 din Codul comercial, și deci și art. 903 din Cod. comercial, și a comis exces de putere».

Având în vedere că din sentința supusă recursului și din dosarul cauzei se constată următoarele:

Că la 23 Iulie 1904 Sigmund Schwartz a intentat acțiune comercială înaintea Trib. Brăila, contra lui Mihel Solomon, pentru plata sumei de 3909 lei și 40 bani;

Că fixându-se termen de judecată la 12 Octombrie 1904, la acest termen, prin jurnalul No. 5014, s'a admis a se face o expertiză în scop de a se verifica registrele reclamantului și actele părților;

Că la 1 Februarie 1905 d-l prim-presedinte al zisului tribunal delegă pe d-l judecător-supleant cu îndeplinirea dispozițiunilor jurnalului No. 5014/905;

Că la 9 Aprilie 1905, după mai multe amânări, s'a luat de d-l judecător-supleant jurământul expertului Farago;

Că la 16 Decembrie 1906, expertul, prin scrisorile recomandate, atașate la dosar, a citat pe părți înaintea sa, în executarea jurnalului No. 5012/904;

Având în vedere că procesul aflându-se în această stare, intimatul în recurs, Mihel Solomon în ziua de 25 Iulie 1907 cere, prin petițiunea înregistrată la No. 13685/907, perimarea acțiunii făcută de către recurentul Sigmund Schwartz; că tribunalul judecând contradictoriu cererea de perimare, prin sentința supusă recursului, o admite;

Considerând că, potrivit art. 257, aliniatul I din Procedura civilă, orice acțiune, apel, etc., se va perima după cererea părții interesate, dacă partea va lăsa să treacă doi ani dela cel din urmă act de procedură;

Că, după alin. II de sub acelaș text de lege, act de

procedură este orice dispoziție a încuviințat judecătorul în cercetarea pricinii; iar după alin. III se privește ca act întrerupător de perimare orice act de procedură făcut de partea interesată cu caracter contradictoriu;

Considerând că în speță, dispoziția luată de tribunal de a se face o verificare prin experți constituie un act de procedură încuviințat în cercetarea pricinii, în sensul alin. II de sub citatul articol;

Considerând că în genere, experții sunt numiți de tribunal în scop de a ajuta pe judecători în cercetarea pricinilor și în special, după art. 909 din Codul comercial, dânsii, sub direcțiunea unui judecător-delegat au misiunea de a examina actele și registrele părților de a consemna, prin proces-verbal, declarațiunile lor și chiar de a-i împăca;

Că, așa fiind, actele făcute de experți, în calitate de delegați ai judecătorilor, nu pot fi considerate altfel decât ca acte de procedură, încuviințate și executate pentru cercetarea pricinii, și prin urmare termenul pentru perempțiune nu poate să curgă decât dela cel din urmă din asemenea acte;

Considerând că în afacerile comerciale perempțiunea se operează prin trecere de un an dela cel din urmă act de procedură, sau cel din urmă act cu caracter contradictoriu conform art. 903 din Codul comercial;

Că în cauza de față urmează a se socoti ca ultim act de procedură dispozițiunea luată de expert de a cita părțile înaintea sa;

Că, întru cât dela 16 Decembrie 1906, când au fost trimise scrisorile recomandate de către expert, și până la data cererii de perimare, făcută la 25 Iulie 1907, nu a trecut un an, numai prin violarea sus citatelor texte de lege tribunalul a admis acea cerere de perimare; și în consecință motivul invocat de recurent este infemeiat;

Pentru aceste motive, Curtea casează, etc.

Audiența dela 19 Septembrie 1908

Președenția d-lui G. P. PETRESCU, președinte

Firma comercială Geb. uder Rosenberg din Piatra-Jeu Ministerul de finanțe

Timbru și înregistrare. — Vânzarea unei păduri spre tăiere — Caracterul mobilier al acestei vânzări. — Taxa pentru vânzări mobiliare — Cesionarea dreptului de exploatare de către cumpărător.

Taxa de 20 bani la sută pentru cesiune — (Art. 30, alin. I, și 47, alin. III, din Legea timbrului; art. 466 și 474 din Codul civil)

Din art. 466 din Codul civil rezultă că vânzarea unei păduri spre a fi tăiată este o vânzare de avere mobilă, căci se are în vedere starea arborilor despărțiți de pământ prin tăiere. Asemenea vânzare, deci, trebuie să fie supusă la plata taxei de înregistrare conform art. 47, alin. III, din Legea timbrului.

Cu toate acestea, până la tăierea pădurii, cumpărătorul nu obține un drept direct de proprietate mobilieră asupra arborilor din pădure, ci numai un drept de creanță contra vânzătorului pentru a-l obliga pe vânzător să-i predea pădurea spre exploatare.

Un asemenea drept de creanță nu se poate califica decât un bun mobil prin determinația legii, sau un drept incorporeal (art. 474 din Codul civil).

Prin urmare, dacă cumpărătorul unei păduri de exploatare vinde dreptul său unei alte persoane și

aceasta cesionează dreptul său altei persoane, prin asemenea operații nu se face o nouă vânzare de pădure, ci pur și simplu se cesionează un drept incorporal, pentru care Statul are a percepe taxa de 20 bani la sută, ca pentru cesiune de drept incorporal. (Art. 30, alin. I, din Legea timbrului).

Deciziunea 227/908.—Casată, în urma recursului făcut de Firma comercială Gebrüder Rosenberg din Piatra, sentința Tribunalului Neamț No. 82/908, în proces cu Ministerul de finanțe.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Cernea, în dezvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-l avocat C. Marinescu, în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului, invocat de recurent :

«Exces de putere; violarea dispozițiilor art. 30, alin. I din Legea timbrului combinat cu acele ale art. 1391 și 474 din Codul civil; în fine, denaturare de acte.

În adevăr, am susținut înaintea tribunalului că prin contractul intervenit între noi și firma Engelsman et Lövy, pe de o parte, la 25 Maiu 1907 și acel încheiat între noi și d-l Emil Engelsman personal la 26 Maiu 1907, pe de altă parte, firma Engelsman et Lövy ne-a transmis, a strămutat asupra noastră un simplu drept de creanță ce și dânsa avea asupra d-lui H. Abramovici cu privire la vinderea, cumpărarea, fasonarea și predarea unei cantități de 80.000 m c butuci de brad și molift creanță pe care la rândul nostru am strămutat o în urmă asupra d-lui E. Engelsman personal care rezultă învederat din litera ambelor contracte

«Că, așa fiind, fiscul nu era în drept să încaseze decât taxa proporțională de 20 bani la suta de lei, potrivit dispozițiilor art. 30, alin. I din Legea timbrului, fiind vorba în speță de o strămutare (cesiune) de creanță totuși, tribunalul denaturând litera actelor noastre, constată că e vorba de o vindere de obiecte corporale și, ca atare, ne supune la plata de taxe de înregistrare (art. 47, alin. III, din Legea timbrului).

Așa fiind, tribunalul comite și un exces de putere când violează sus arătatele texte de lege.

Având în vedere că din sentința Tribunalului Neamț, ce este supusă recursului, rezultă următoarele :

Că, H. Abramovici din Piatra cumpărând dela Epitropia Spitalelor Sf. Spiridon din Iași 13.000 copaci de brad, spre a fi tăiați din pădurea Pufu (Slănicu-Moldova), la rândul său a vândut din cantitatea de arbori cumpărată o cantitate de 80.000 metri cubi firmei Engelsman et Levi;

Că firma Engelsman et Lövy cesionează citata cantitate de arbori recurentei firme Gebrüder Rosenberg, prin contractul autentificat de Tribunalul Neamț la 25 Maiu 1907

Că la 26 Maiu Firma Gebrüder Rosenberg recesionează lui Engelsman singur aceeasă cantitate de arbori;

Că primele două contracte au fost intitulate și taxate ca contracte de vânzare, iar cele două din urmă acte intervenite între Firma Engelsman et Lövy și firma Gebrüder Rosenberg și între această firmă și Engelsman au fost intitulate acte de cesiuni și taxate ca atari la Administrația financiară a județului Neamț, care le-a supus la plata timbrului proporțional de 20 bani la suta de lei, conform art. 30, alin. I, din Legea timbrului;

Că, în urmă, fiscul socotind că citatele acte de cesiune ar constata vânzări mobiliare, supuse la plata taxei de înregistrare de 3 la sută, conform art. 47, al. III din Legea timbrului pune în urmărire pe firma recurentă Rosenberg pentru plata diferenței de timbru în sumă de 9828 lei;

Că atât Administrația financiară cât și tribunalul, în

apel, au respins contestația recurentei firme Gebrüder Rosenberg și considerând că deși este adevărat că după spiritul art. 466 din Codul civil ar rezulta că vânzarea spre tăiere a unei păduri este o vânzare de avere mobilă, căci se are în vedere starea arborilor despărțiți de pământ prin tăiere, și prin urmare ca niște lucruri mobile ar trebui să fie supuse la plata taxei de înregistrare, conform art. 47, alin. III, din legea timbrului;

Considerând însă că până la tăierea pădurii cumpărătorul nu obține un drept direct de proprietate mobilă asupra arborilor din pădure, ci numai un drept de creanță contra vânzătorului, pentru a obliga pe acesta de a-i preda și lua pădurea spre exploatare;

Considerând că asemenea creanță nu se poate califica decât ca un bun mobil prin determinațiunea legii, sau un drept incorporal, după cum aceasta rezultă clar din art. 474 din Codul civil;

Considerând prin urmare, că, dacă cumpărătorul unei păduri de exploatare vinde dreptul său unei persoane și aceasta cesionează dreptul său altei persoane, și așa mai departe, prin asemenea operațiuni nu se face altceva decât se cesionează acelor persoane un drept incorporal, iar nu li se face o nouă vânzare de pădure;

Considerând că, așa fiind fiscul în speță, avea dreptul de a percepe dela recurenta firmă Gebrüder Rosenberg numai taxa proporțională de 20 bani la sută, potrivit art. 30, alin. I, din Legea timbrului, ca pentru cesiune de drept incorporal, după principiile mai sus expuse, iar nu taxa de înregistrare pentru o nouă vânzare de pădure, conform art. 47, alin. III, din Legea timbrului;

Considerând prin urmare, că instanța de fond, respingând apelul firmei recurente, a violat dispozițiunile suscitatelor texte de lege, și astfel rezultă că motivul de casare este nefondat.

Pentru aceste motive, casează, etc.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI ARGHEȘ

Audiența dela 30 Octombrie 1908

Președenția d-lui G. I. ȘERBANESCU, membru de ședință

D. Iosef cu N. Iorgulescu

Sentința civilă No. 563

Remitere voluntară a titlului. — Dacă se poate considera ca atare faptul luării de către dobânditorul imobilului într'un partaj a exemplarului de act ce se liberează părților. — Act de partaj. — Act al cărui efect este de a înceta o indiviziune. — Considerarea lui ca act de partaj. — Dacă poate schimba natura unui act. —

Privilegiul comoștenitorilor cari au a primi dela alt comoștenitor o sumă de bani, parte a lor din succesiune.

Actele anterioare partajului. — Dacă ele se pot opune celor dealtreile, când ele nu sunt transcrise sau înscrise. — Privilegiul mostenitorilor. Cum se poate conserva asemenea privilegii. — (Art. 1737, 1741 din Codul civil și art. 723 din Proced. civilă).

1. Faptul că un act de partaj, autentificat, în care se prevede că unui comoștenitor au să primească sume de bani dela alt comoștenitor, care primea un imobil, a fost făcut numai în dublu exemplar și că exemplarul, care se liberează părților, a fost luat de dobânditorul imobilului, care i-a și cerut transcrierea și-l posedă, nu poate fi socotit ca o remitere voluntară a titlului original, făcută de creditorii debitorului, așa că nu probează liberațiunea.

2. Indiferent de calificarea dată de părți, se asimilează unui adevărat partaj orice act cu titlul oneros, al cărui efect este de a produce încetarea indiviziunii, fie a patrimoniului comun, în tot sau în parte, fie a unui ori a mai multor obiecte din acest patrimoniu.

3. Plata sau neplata taxei de înregistrare nu schimbă natura juridică a unui act.

4. Actul prin care un comostenitor primește în deplină și exclusivă sa proprietate singurul imobil al succesiunii, împreună cu toate creanțele ce s'ar mai găsi în acea succesiune, cu obligațiunea de a plăti altor doi comostenitori, drept părțile lor din succesiune, câte 3000 lei și de a lăsa soției defunctului uzufructul acelui imobil, este un partaj sau cel puțin asimitează unui partaj.

5. Comostenitorii cari, în urma partajului, au să primească numai sume de bani, drept părțile lor, dela alt comostenitor care primește un imobil, chiar dacă actul intervenit între ei se socotește vânzare sau cesiune de drepturi succesoriale, cu privilegiul prevăzut de alin. III, art. 1737 din Codul civil, iar nu de alin. I.

6. În Legea de procedură din 1900 este definitiv stabilit principiul că actele anterioare, dacă nu sunt transcrise sau înscrise, nu se pot opune celor de al treilea, chiar dacă ei au cunoștință de existența lor.

7. Principiul cuprins în art. 723 din Procedura civilă se aplică nu numai la transcriere, ci și la înscriere.

8. Privilegiul comostenitorilor nu se poate conserva decât prin înscrierea prevăzută de art. 1741 din Codul civil; nici o altă formalitate, și nici chiar transcrierea actului de partaj, nu poate înlocui înscrierea.

Tribunalul.

Asupra contestațiunii făcută de D. Iosef din Pitești, prin petiția înregistrată la No. 28276/908 contra urmăririi îndreptată de Ion N. Iorgulescu asupra imobilului său din Pitești, str. Egalității No. 39, fost 43, colț cu str. Plevnei;

Având în vedere actele din dosar, susținerile și concluziunile orale ale părților:

Având în vedere că, în fapt, se stabilesc următoarele: La 28 August 1902 moștenitorii decedatului G. Protopopescu, prin actul de partaj autentificat de Tribunalul Argeș, la No. 2627/902 și transcris la No. 3075/902, alegându-și drepturile ce aveau în succesiunea nimitului Victor G. Protopopescu, au luat deplină și exclusivă proprietate a imobilului din str. Egalității 39, obiectul contestației de azi, împreună cu orice creanță s'ar găsi dela tatăl său, obligându-se însă a plăti fratelui său Teodor G. Protopopescu și sorei sale Zoe Similof câte 3000 lei fiecare, drept părțile cuvenite lor în succesiune, și rezervându-se văduvei Săftica G. Protopopescu uzufructul imobilului. Acele sume, după textul actului, au rămas «garantate conform legii asupra imobilului partajat pe timp de doi ani, fără nici-o dobândă, iar după doi ani dela facerea acestui act va curge dobânda legală și suma datorită va deveni exigibilă». În 1906, prin actul autentificat de Trib. Argeș la No. 729/906 și transcris la No. 631/906, Victor G. Protopopescu a vândut lui D. Iosef imobilul de mai sus, declarând că e liber de orice sarcine. La 10 Iunie 1908, prin actul autentificat de Trib. Argeș la No. 1836 T. G. Protopopescu și Nicolae Similof, moștenitorii decedatei Zoe Similof, cesează lui I. N. Iorgulescu creanțele de câte 3000 lei ce aveau în baza arătatului act de partaj investite cu formula executorie No. 229/903 I. N. Iorgulescu urmărește imobilul din Pitești, str. Egalității 39, contra cărei urmăririi D. Iosef face contestația de față:

Având în vedere că D. Iosef, contestatorul, susține că, în fapt, Victor G. Protopopescu a plătit fratelui și sorei sale sumele datorite, când a vândut imobilul în chestiune, ceea ce poate dovedi cu o declarație autentică a unor persoane cari au fost de față și cu mărturiisrile altora, dacă i se va admite această probă; că dovada plății rezultă și din aceea că titlul original

al creanțelor nu este în mâna cesionarului, care n'a prezentat decât o copie; că, indiferent de chestiunea achitării creanțelor, actul de partaj nefiind înscris în conformitate cu art. 1741 din Codul civil nu-i este opozabil, cesionarul nu poate avea privilegiul prevăzut de acel articol căci transcrierea nu poate înlocui înscripția; că dacă doi comostenitori aveau să primească numai bani pentru părțile lor, aceasta nu e o vânzare, căci părțile se pot da și în bani, când nu e posibilă împărțirea în natură, iar din aceea că s'a rezervat și mamei dreptul de uzufruct, că nu s'a plătit nici taxa de înregistrare și din calificația actului se vede că este un partaj;

Având în vedere că intimatul susține că proba achitării unor creanțe de 6000 lei nu se poate face prin martori sau declarații de soiul celei prezentate; că această probă nu rezultă nici din neprezentarea titlului original, pentru că actul de partaj fiind făcut numai în 2 exemplare, exemplarul ce se dă părților a fost luat de V. G. Protopopescu, care rămăsese proprietarul imobilului, iar ceilalți au rămas să ia copii, ceea ce a făcut el, cesionarul; că operația cuprinsă în actul de partaj nu este un partaj, ci o vânzare, fiindcă nu s'a compensat prin bani înegritatea părților date în natură, ci unui au dat în schimbul unui preț drepturile ce aveau în acel imobil; că fiind o vânzare, al cărei preț nu s'a plătit, privilegiul vânzătorului neplătit se conservă, conform art. 1740 din Codul civil, numai prin transcripție, ceea ce s'a și făcut; că apoi D. Iosef cunoștea chiar din actul de partaj că creanțele sunt garantate conform legii și, deci fiind de rea credință este loc a se aplica art. 723 din Proc. civilă, ultimul aliniat; că de altfel principiul din art. 723, primul aliniat, nu se aplică și la înscripțiuni, căci legea nu spune;

Considerând că, față de art. 1191 din Codul civil, nu e admisibilă proba cu martori pentru a se dovedi plata unor creanțe de câte 3000 lei; că din aceea că intimatul nu posedă originalul actului de partaj nu rezultă că creanțele ce i s'au cedat au fost achitate, pentru că din procesul-verbal de autentificare se vede că acel act a fost făcut numai în 2 exemplare, iar din arătarea grefei că exemplarul scris pe coala de 10 lei a fost prezentat la transcriere de Victor G. Protopopescu, care devenise exclusiv proprietar al imobilului, așa că acesta, luând originalul, autorii intimatului nu mai puteau lua decât copii și, deci, nedovedindu-se că titlul original a fost remis voluntar lui Victor G. Protopopescu de comostenitorii săi, cari îi erau creditori, contestatorul nu poate invoca prezumpțiunea stabilită de art. 1138, aliniat I, din Codul civil;

Că astfel, în lipsă de altă probă, rămâne nedovedită achitarea creanțelor prevăzute în actul de partaj;

Văzând că prin actul autentificat de Tribunalul Argeș la No. 2627/902 și transcris la No. 3075/902, intitulat «act de partaj», fiii și soția decedatului G. Protopopescu au făcut să înceteze în mod complet starea de indiviziune dintre ei, stabilind ca unul să primească un imobil, doi să primească dela cel dintâiu anumite sume de bani, iar văduva uzufructul imobilului;

Considerând că partajul este operațiunea juridică prin care încetează starea de indiviziune dintre coproprietari, transformându-se drepturile indivize ale acestora asupra totului în drepturi exclusive asupra unor anumite obiecte din averea comună; că, pentru înlesnirea acestei operațiuni dacă nu se poate da în natură fiecărui copartăș porțiuni egale, această inegalitate se poate compensa prin bani (art. 742 din Codul civil); iar dacă copartășii sunt majori, capabili și prezenți, se pot împărți între dânsii oricum ar voi (art. 730 din Codul civil) adică pot procede pe cale de schimb, vânzare, transacțiune sau în alt chip (Baudry-Laca tinerie et Wahl: «Des successions» III, No 2354);

Considerând că de oarece art. 786 din Codul civil pune pe aceeași linie partajul cu licitațiunea, iar după art. 791 din Codul civil este supus acțiunii de resc-

siune orice act, sub orice titlu, în urmarea căruia a încetat indiviziunea, trebuie — indiferent de calificarea dată de părți unui act — ca să se asimileze unui adevărat partaj orice act cu titlu oneros (căci partajul este prin esență un act cu titlu oneros), al cărui efect este de a produce într'un mod absolut față de toți copărtașii încetarea indiviziunii, fie a patrimoniului comun, în tot sau în parte, fie a unui ori a mai multor obiecte din acest patrimoniu (Aubry et Rau: «Droit civil français» VI, § 625; Demolombe: «Cours de code Napoleon» XVII, No. 268; Laurent X No. 415. Fuzier-Herman: «Code civil», II, art. 883, No. 139);

Că, de aceea, se asimilează unui partaj cesiunea drepturilor succesoriale făcută unui comostenitor de toți ceilalți, chiar când e făcută cu riscul și pericolul cesionarului, sau dacă părțile au calificat actul «vânzare», ori când se pare că intențiunea lor a fost să facă mai curând o vânzare decât un partaj, și chiar când nu i-ar fi atribuit decât efectele unei vânzări; că, pentru același motiv și vânzarea unui imobil comun, făcută prin bună înțelegere unuia dintre copărtași de toți ceilalți, este asimilată unui adevărat partaj; că numai dacă nu produc încetarea indiviziunii față de toți copărtașii, aceste acte nu sunt asimilate partajului (Fuzier-Herman No. 152, 157, 164, 166 și 168. Aubry et Rau, VI, § 625. Laurent X, 423 și urm. Demolombe, XVII, No. 278 și urm.);

Considerând că dacă actul juridic, intervenit între moștenitorii lui G. Protopopescu, n'ar fi socotit un adevărat partaj, el trebuie asimilat unui partaj, pentru că este un act cu titlu oneros, prin care toți comostenitorii au făcut să înceteze în mod absolut indiviziunea întregii eredități; că chiar dacă și soției defunctului i s'ar fi dat o creanță în loc de uzufruct, actul era asimilat tot unui partaj; că de altfel din titlu și conținutul instrumentului probator, și mai ales din rezultatele obținute, se vede că intențiunea părților a fost să facă un adevărat partaj;

Considerând că plata sau neplata taxei de înregistrare nu poate schimba natura juridică a unui act, chiar când e autenticat, pentru că acea plată sau neplată depinde în special de interpretarea judecătorului care autentifică, interpretare care însă nu leagă instanța înaintea căreia se discută caracterul actului; că chiar dacă legile fiscale ar impune taxa de înregistrare actelor asimilabile partajului, aceasta tot n'ar putea schimba natura juridică a acelor acte din punctul de vedere al raporturilor dintre comostenitori și al raporturilor acestora cu terții; că, deci, neptata taxei de înregistrare la actul în chestiune, chiar dacă ar fi trebuit să se facă acea plată — ceea ce nu e în speță — nu poate schimba natura juridică a actului;

Considerând că actul intervenit între arătații moștenitori, fiind asimilat unui partaj, comostenitorii, pentru garanția împărțelii făcute între ei și a sumelor cu care a rămas dator unul către altul, au un privilegiu asupra imobilelor succesiunii (art. 1737, aliniatul III, din Codul civil);

Că chiar dacă acel act ar fi socotit ca o cesiune sau o vânzare de drepturi succesoriale, făcută de cei doi comostenitori cari aveau să primească numai bani, cedenții sau vânzătorii n'au drept la privilegiul vânzătorului, care n'a primit prețul (art. 1737, aliniatul I, din Codul civil), ci la privilegiul prevăzut de art. 1737 aliniatul III, din Codul civil (Fuzier-Herman, art. 883, No. 147, 150, 155 și 158) fiindcă este o cesiune sau vânzare de drepturi nelichide, care a fost numai un mijloc îngăduit de lege pentru facerea partajului, iar prețul neplătit este o sumă cu care a rămas dator un comostenitor către ceilalți, pentru care sumă există privilegiul din aliniatul III, art. 1737 din Codul civil); că dacă astfel de sume ar fi socotite ca preț neplătit al unei vânzări, atunci legiuitorul n'ar fi avut nevoie să adauge în aliniatul III art. 1737 din Codul civil, că acel privilegiu garantează și sumele cu cari a rămas dator un comostenitor către altul, ci le-ar fi lăsat garantate prin

privilegiul din art. 1737, aliniatul I; că tocmai pentru că legiuitorul a prevăzut că partajul e o operațiune complexă în care poate intra alte operațiuni din cari unii coerezi vor avea să primească sume de bani, a instituit un privilegiu care să garanteze operațiunea partajului în întregimea ei, înscriind aliniatul III, art. 1737 din Codul civil;

Că, prin urmare, Teodor G. Protopopescu și Zoe Similof nu puteau avea decât privilegiul prevăzut de art. 1737, aliniatul III, din Codul civil;

Văzând că actul autentic, de Tribunalul Argeș la No. 2627/902 a fost numai transcris la No. 3075/912, și că nu s'a luat nici o inscripțiune pentru conservarea privilegiului comostenitorilor;

Considerând că acest privilegiu se conservă prin inscripțiune luată în termen de 60 zile dela data actului de împărțeață (art. 1741 din Codul civil);

Considerând că în urma Legii de procedură din 1900 nu se mai poate discuta dacă cunoștința că un act există, fără a fi transcris sau înscris, face opozabil acel act noului achizitor, pentru că legiuitorul, urmând majoritatea doctrinei și jurisprudenței (Aubry et Rau, III § 267), a tăiat controversa «adăogând — cum arată în expunerea de motive — în art. 723 categoric principiul că actele anterioare, dacă nu sunt transcrise sau înscrise, nu se pot opune celor de al treilea, chiar dacă ei au cunoștință de existența lor»;

Că față de aceste cuvinte ale legiuitorului nu se poate admite că principiul cuprins în art. 723 din Proc. civilă s'ar aplica numai la transcripțiuni, iar nu și la inscripțiuni;

Considerând că nu se dovedește prin nimic că în speță ar fi caz de viclenie;

Considerând că nici o altă formalitate, și nici chiar transcripția, nu putea înlocui inscripția necesară pentru conservarea acestui privilegiu de oarece în materie de formalități totul este de rigoare și legiuitorul român face deosebiri esențiale între transcriere și înscriere, prevăzând reguli speciale fiecare din ele, supunând alte acte la înscriere și altele la transcriere, dând dreptul unor persoane să invoace lipsa de transcriere și altora lipsa de înscriere așa că nu se poate una substitui celeilalte, fără a aduce vădite prejudicii creditului public și siguranței transacțiilor dintre părți (Nacu C: «Dreptul civil român», III, pag. 736; Aubry et Rau, III, § 268; Baudry-Lacantinerie, «Du nantissement des privilèges et hypothèques» I, No. 826);

Că, așa fiind, cunoștința ce ar fi avut D. Iosef, precum și transcrierea actului de partaj nefăcându-i opozabil privilegiul comostenitorilor T. G. Protopopescu și Zoe Similof asupra imobilului din Pitești, str. Egalității 39, cesionarul drepturilor lor nu poate urmări acest imobil și, prin urmare, trebuie a se admite contestația lui D. Iosef și a se anula urmărirea făcută;

Că admițându-se contestația, chemarea în garanție a lui Victor G. Protopopescu rămâne fără interes;

Apreciind și asupra cheltuelilor de judecată, pe cari tribunalul le fixează la suma de lei una sută cincizeci;

Văzând și art. 533, aliniatul II, din Proc. civilă;

Pentru aceste motive, redactate de d-l supleant Andrei Rădulescu, admite contestațiunea, etc.

(ss) I. Șerbănescu, Andrei Rădulescu.

Grefier (s) G. Nicolescu

TRIBUNALUL JUDEȚULUI GORJ

Audiența dela 13 Septembrie 1908

Președenția d-lui N. N. SĂULESCU, jude-instructor

D. N. Filiades cu Ghica Anastasie

Sentința civilă No. 220

Vânzare pentru ieșire din indiviziune. — Achizitorul unui imobil din succesiune în indiviziune. — Dacă el poate fi considerat ca proprietar desăvârșit asupra acelui imobil. — Condițiunea sub care numai poate fi considerat ca

proprietar. — Dacă el poate depune drept preț creanța sa. (Art. 552 din Procedura civilă)

Achizitorul unui imobil determinat dintr-o succesiune în indiviziune, nu poate fi și nu devine proprietar desăvârșit asupra imobilului dobândit decât sub condițiunea ca acei imobil, la desăvârșirea partajului, să cadă în lotul moștenitorului care i l-a transmis; contrariu, el rămâne un simplu creditor, neavând decât un singur drept de creanță asupra prețului imobilului ce i s'a transmis, adică un achizitor sub condiția rezolutorie.

Prin urmare, el neputând intra în prevederile art. 552 din Procedura civilă, de oarece nu este nici creditor ipotecar, nici privilegiat, iar creanța sa ne fiind nici în rang util nu poate fi depusă drept preț.

Tribunalul deliberând,

Asupra contestației făcută în termen de D-tru N. Filiades din Tg.-Jiu, prin petițiunea înregistrată la No. 25.257/908, contra cererii formulată de Ghica Anastasie din comuna Rucăr, județul Muscel, prin petițiunea înreg. la No. 25.111 de a i se încuviința ca din prețul de 70.100 lei cu care s'a adjudecat asupra sa muntele «Boarneșiu» să depună numai a treia parte din preț în numerar, iar pentru celelalte două din trei părți să depună, drept preț, actul de vânzare ce are dela contestatorul D. N. Filiades;

Având în vedere concluziunile orale și scrise ale părților și reprezentantului Ministerului public, cum și actele depuse în cauză;

Având în vedere și încheierea No. 10.358/908 a acestui tribunal, prin care s'a dispus ca cererea făcută de intimatul Ghica Anastasie de a i se admite să depună actul drept preț, să se discute odată cu contestațiunea de față, formulată contra acestei cereri;

Având în vedere că din actele state în dosar rezultă că averea rămasă pe urma def. Gh. Filiades neputându-se împărți în natură, prin deciziunea cu No. 22.906 a Curții de apel din Craiova, secția I, s'a dispus vânzarea ei prin licitațiune publică pentru efectuarea partajului între comoștenitorii în indiviziune, D. N. Filiades și minorii reprezentanți prin tutorele lor A. Săulescu; că la 14 Iulie 1907, după cererea contestatorului de azi, D. N. Filiades, s'a pus în vânzare întreaga avere de împărțit, între care și muntele Boarneșiu, și la 27 Februarie 1908 vânzarea imobilelor indivize fiind pendinte contestatorul D. N. Filiades, prin actul sub semnătură privată transcris la acest tribunal sub No. 898/908, intervenit între dânsul și intimatul Ghica Anastasie, vinde acestuia două din trei părți din acest munte Boarneșiu;

Că la 1 Septembrie a. c. fiind supralicitarea imobilelor supuse împărțelii, muntele Boarneșiu s'a adjudecat definitiv asupra intimatului Ghica Anastasie cu prețul de lei 70.100;

Că intimatul Ghica Anastasie a făcut cerere acestui tribunal ca din prețul adjudecării sale să i se admită a depune în numerar numai a treia parte, iar pentru celelalte două din trei părți să depună drept preț actul de vânzare-cumpărare ce are dela contestatorul Filiades, anterior vânzării prin licitațiune;

Considerând că contra acestei cereri s'a ridicat contestațiunea în discuțiune azi, bazată pe dispoz. art. 552 din Proced. civilă, după care numai creditorii ipotecari sau privilegiati în rang util și necontestat pot depune creanțele lor drept preț, deci chestiunea dedusă în judecata tribunalului este de a se ști dacă intimatul Ghica Anastasie se află în cazul prevăzut de

acest text de lege, dacă actul său de cumpărare poate constitui o creanță în sensul citatului articol și dacă poate fi admis drept preț;

Considerând că intimatul susține că dacă art. 552 din Proc. civilă acordă dreptul creditorilor ipotecari și privilegiati a depune actele lor drept preț, apoi cu atât mai mult se poate acorda această favoare intimatului fiind devenit proprietar al acelor două părți;

Considerând că prin actul ce se cere a fi admis drept preț intimatul Ghica Anastasie cumpără dela Filiades unul din coproprietari două din părțile determinate în calitatea lor dintr'unul din imobilele supuse împărțelii, muntele Boarneșiu, anterior lichidării partajului prin vânzare;

Considerând că din acest act rezultă că Ghica Anastasie devine achizitor cu titlu particular al unor imobile făcând parte dintr-o succesiune în indiviziune și chestiunea este de a se ști dacă el poate fi socotit ca coproprietar al averii de succesiune al lui Gh. Filiades, spre a i se aplica prin analogie disp. art. 552 din Pr. civilă și a i se primi drept preț actul de vânzare;

Considerând că achizitorul unui imobil determinat dintr-o succesiune în indiviziune nu poate fi și nu devine proprietar desăvârșit asupra imobilului dobândit decât cu o singură condițiune: ca acest imobil la desăvârșirea partajului să cadă în lotul moștenitorului care i l-a transmis; că, în caz contrariu, dacă imobilul nu cade în lotul acestui moștenitor, atunci achizitorul nu devine proprietar desăvârșit și rămâne un simplu creditor, nu are decât un simplu drept de creanță asupra prețului imobilului ce i s'a transmis, deci el nu este decât un achizitor sub condiție rezolutorie; prin urmare Ghica Anastasie nu poate fi considerat decât ca un cumpărător sub condițiunea rezolutorie, un simplu creditor al lui D. Filiades, iar nu coproprietar după cum el susține; că nefiind decât creditor al succesiunii rămâne a se vedea dacă el poate fi considerat că ar intra în prevederile art. 552 din Pr. civilă; în adevăr, acest articol dispunând că numai creditorii ipotecari sau privilegiati, în rang util și necontestat, pot depune creanțele lor drept preț, urmează că Ghica Anastasie nu poate fi privit nici ca creditor ipotecar, nici privilegiat, de oarece aceasta nu s'a susținut și nici nu se poate susține; de asemenea creanța sa nu este nici în rang util sau necontestat, deoarece din propriile susțineri ale părților se constată că actul de vânzare care face obiectul discuțiunii este contestat, căci este pendinte înaintea tribunalului o acțiune în anularea lui.

Că, astfel, contestațiunea făcută este fondată, urmând a se admite și a se respinge cererea intimatului Ghica Anastasie de a depune actul său drept preț;

Pentru aceste motive, admite contestațiunea, etc.

(ss) N. N. Săulescu; Dem. T. Moscu.

Grefier (s) V. Harănciu

INFORMAȚIUNI

Anunțăm cu plăcere că d-l Ion S. Codreanu, redactorul-proprietar al ziarului nostru, și-a logodit pe fiica sa D-șoara Natalia Codreanu cu D-l Locotenent Constantin Georgescu, licențiat în drept, din serviciul contencios al Ministerului de Război. Căsătoria religioasă va avea loc în cursul lunei Ianuarie, nași fiindu-le D-na și D-l Take Ionescu.

* * *

Curierul Judiciar, cu începere de azi, a făcut în personalul de redacție o nouă achiziție în persoana d-lui Locotenent Constantin Georgescu, din serviciul contencios al Ministerului de Război.